

Arquitectura i cultura

Aquest 2011 haurà estat un any de canvis, sobretot a molts ajuntaments i també, per sobre de tot, un altre any de crisi, escenificada com un vel espès que no deixa veure-hi gaire més enllà. El 2011 ha estat l'any en què el món de l'arquitectura i la construcció ha viscut les hores més baixes, per ara. La crisi ens ha revelat la cara més negra d'una depressió que no per anunciada està essent més passadora.

Malgrat la situació, l'essència perdura, i la capacitat dels arquitectes de somniar mons millors no s'atura, sovint en connivència amb els poders públics i privats. El juny passat, una nova edició dels Premis d'Arquitectura de les Comarques Gironines va servir d'aparador del que s'estava produint en aquest camp. El ventall de propostes presentades va tenir la mateixa riquesa de matisos d'edicions anteriors, i va demostrar que encara hi ha professionals que cada matí es lleven pensant que és possible millorar l'entorn de l'existència humana.

Un altre exemple el trobem en les grans infraestructures culturals que la ciutat té en marxa. Ho diuen els experts en gestió cultural i ho defensen els polítics. La cultura és un motor a tenir en compte en matèria de desenvolupament econòmic, i no només en clau de promoció turística. La cultura al servei dels ciutadans atrau sinergies, desperta creativitats, genera negoci, posiciona ciutats i barris com a nuclis d'activitat... A la ciutat de Girona, nous projectes al centre i a la

Un referent proper

El París del bicentenari de la Revolució Francesa, comandat pel «penúltim emperador» del país veí, va projectar una ciutat contemporània que el 1989 es va presentar al món com un rosari de fites per dissenyar el futur. La Défense, l'Opéra de la Bastille o el nou Louvre han contribuït a renovar la icona d'una ciutat que fins aleshores vivia de la Belle Époque i els seus artistes. La cultura va ser l'aposta de futur que va convocar sinergies i potencialitats en tots els camps, sovint en clau econòmica; un banc de proves que va reeixir, que va entrar en els manuals de gestors i administradors i que avui reconeixem encara ben viu a les ciutats d'arreu del planeta.

XAVI ROQUETA

perifèria, de nova planta o de rehabilitació d'antics espais, ofereixen noves centralitats on començar a construir el futur. Quan aquestes ratlles arribin a les vostres mans probablement puguem estar celebrant la inauguració del Centre Cultural de la Marfà, al barri de Santa Eugènia, destinat a allotjar la nova biblioteca del barri, a escenificar el passat hortolà i industrial de la zona i, sobretot, a posar en el mapa un barri i uns equipaments amb la dignitat que els seus ciutadans es mereixen. Mentrestant, les parets de la nova Biblioteca Provincial van creixent a la zona de les Casernes. Ens prometen un equipament de primera, amb una arquitectura contemporània amb vocació de convertir-se en un referent cultural per al barri, completat amb el futur Centre d'Art Contemporani del Bòlit, que ja té projecte i arquitectes.

En el cor del barri vell, al carrer Ballesteries número 29, podem sentir també el batec d'un nou centre cultural: la Fundació Rafael Masó oferirà als ciutadans la possibilitat de penetrar en l'univers cultural de Masó i el noucentisme, amb la vocació d'esdevenir un centre d'estudi i interpretació de l'arquitectura contemporània gironina en l'escenari rehabilitat de la Casa Masó.

Són dos edificis de nova planta de l'arquitectura més contemporània i dues restauracions que refermen la vocació ciutadana, industrial i cultural, al centre i a la perifèria, nous espais de cultura per estudiar el passat i dissenyar el nostre futur. Els ciutadans ho mirem des del carrer, amatents a les dates previstes d'inauguració, sovint ajornades i condicionades per les circumstàncies. Un horitzó cada cop més proper on s'albiren equipaments del segle XXI per seguir gaudint de la ciutat de la història, la cultura i la creativitat.